

[Lilli Gyldenkilde]

socialist, så må man stemme på noget, der er et socialistisk parti, og som opstiller til dette valg på et socialistisk grundlag. Det må være det, det handler om. Det skulle lige være mine ord her til hr. Kjeld Olesen.

Ib Nørlund (DKP):

Det var jo EFerne, der ønskede dette her EF-valg. De forestillede sig det som en festforestilling til EFs pris, men måske de allere-forestryder og fornemmer, at de endnu en gang har lovet noget, de ikke kunne holde. Nede fra Euro er det tit nok blevet sagt, hvad meningen var. Man skulle, som Tindemans skrev det, gå fra de små til de store skridt i oprettelsen af den europæiske union. Men alligevel begyndte vore EFere deres valgkamp med bombastisk at erklære, at dette ikke drejer sig om forholdet til EF. Hvad i alverden skulle ellers et EF-valg dreje sig om?

Hvis man virkelig mente noget med, at EF-valgene skulle være en demokratisk udfoldelse, måtte man da hilse det velkommen, at der udfoldede sig en bred demokratisk debat på tværs af partipolitiske skillelinjer om erfaringerne med EF, sådan som Folkebevægelsen for EF-modstandernes vedkommende har åbnet for det, men i stedet for brændemærkede og ekskluderede man bare dem, der sagde, at nu drejede det sig om for eller imod EF-politikken.

Manøvren har bare ikke holdt. De konservative annoncerer nu med, at det gælder et »sig ja igen«. Udenrigsministeren sagde i TV, at det gælder at give EF mandat til fremme af integration og union. Altså dér siger man rent ud, det er for EF. Hvor kan man så andre sig over, at de, der er imod EF, samler sig?

Også på socialdemokratiets liste findes der jo nu efter sigende EF-modstandere. Forleden så jeg en plakat lyse med »nej til kapitalens EF«, og jeg nikkede genkendende til parolen, men så så jeg, at der også stod »kryds A«, og så gled mine tanker til hr. Kjeld Olesen og ligesindede, som så ofte har bebrejdet os sådanne opfattelser af EF, men som altså nu skal have stemmer på deres liste på den måde. Vi glæder os over, at flere erklærer sig som EF-modstandere – og måtte det holde lidt længere end sidst!

Også de andre EFere taler med to tunger. På den ene side fabler de om, at de i EF-Parlamentet, når de kommer til, vil træffe forholdsregler til bekæmpelse af arbejdsløshed, røg, støj og møg og alt muligt grimt. På den anden side betyder de, at Parlamentet, som skrevet står, ikke skal have nogen magt, ikke skal have udvidede beføjelser til at gøre noget. Jeg må sige, jeres to tunger slår knuder på hinanden.

Sandheden er jo, kære EFere, at I ikke tror på jeres egen sag. Tag bare den europæiske union, som I dernede så ofte har lagt hånden på bogen for. Når I kommer hjem, fortæller I minsandten, at I ikke ved, hvad ordet union betyder, at det lige så godt kan være en forening som Kastrup Syklub, hvor union er et fremmedord. Ja, det er der sandelig meget af det, der udgydes i EF, der er. Meget fremmed, både i ord og i gerninger. Det afgørende er dog, om I vil yde modstand mod det, om I vil bekæmpe oprettelsen af den europæiske union, som de kræver derne- de, eller om I bare vil glide med, sådan som det jo viste sig, da man skulle tage stilling til sine egne udtalelser ved en dagsorden her i folketinget, som ellers kunne have fået et flertal her.

Men det samme gælder jo på den økonomiske politiks område. Dér ved man, når der skal skæres ned herhjemme, at fortælle alt muligt om, hvor alvorlig situationen er, og hvor skidt det går. Men når der skal føres EF-propaganda, er der ikke ende på de herligheder, som EF har bragt med sig.

Spørgsmålet er derfor: hvad vil I? Vil I tage jer de frie hænder over for EF og stor-kapitalen, som bliver en mere og mere indlysende forudsætning for at få en vending i gang?

Heroverfor er det et sundhedstegn, at man i alle kredse vågner til forståelse af, at der ved EF-valget ikke skal vælges en forsamlings, der bestemmer noget, men at det skal forhindres, at denne forsamling kommer til at bestemme over os. Det er jo derfor, der har udviklet sig den folkebevægelse, hvis samlende krav er: lad os bestemme vores sager her.

Nu kommer man her og skærer ansigter imod dem, og I påkalder antikommunisme for at mistænkeliggøre dem, men det har I jo gjort med så mangen en frisktænkende demokratisk bevægelse. Men skulle I ikke være